

6
EA 28568

Metsa-lilled.

—◆—

Dma sõpradele kimbutš kōitnud

Elise Aun.

—◆—

Tallinnas.

S. Bujš'i raamatukaupluse kulguga trükitud.

1890.

Metsa-lilled.

Oma sõpradele kimbuks köitnud

Elise Ann.

Tallinnas.

R. Busch'i raamatukaupluse kuluga trükitud.

1890.

ДОЗВОЛЕНО ЦЕНЗУРОЮ — ДЕРЖИТЬ, 12 ЮНЯ 1890 ГОДА.

Trükitud N. N. Hermann'i kirjabega Tartus.

Sooritusleks.

Teile, mu sulad sõbratesed,
Hõbedased hõimukesed,
Taara linna linnukesed,
Wahwad Gesti wennakesed,
Teile need laulud lugutan,
Teile see pärja palmistan,
Lihtsad lillekesed liidan,
Sied põllulta pühendan:

Sga hea sõna eesta,
Sga armsa pilgu eesta,
Mis ma tundsin te' tubadella,
Käisin teie keskeella,
Mängisin te' murudella,
Hõiskasin te' õuedella:

Taewas wõtku teil' tasuda,
Sja andku armusta
Rohkeid rooja te' radadele,
Õnne õilmid eluteele.

Miks ei peaks ma laulma?

Miks ei peaks ma õitest laulma?
Kui ka minust kaugel nad.
Eks nad ehi hellal ilul
Üliarmsalt ilmamaad.

Miks ei peaks ma juvest laulma?
Olgu mööda ta ehk ees.
Eks ta läigi igal ajal
Nagu pärli pärja sees.

Miks ei peaks ma armust laulma?
Olgu kaugel, ligi ta.
Eks me elu õnn ja ilu
Siilga ainult armusja.

Andke armsail' mälestustel'
Ruumi laulus, rinnasja:
Kewade, õis, arm ja elu
Kaowad unenäona.

Auguste Kurk'i järel.

I.

Revade.

Mu süda on ärganud ime-wäel;
Mull' revade tulnud ju kaugelt,
Mind kaisutas tase ta tuule-käel —
Rõõm läikis tal pärlina laugelt.

Mull' lähenes õrnalt ta õhu-huul
Ja ütles mull' terwit'es sõnu,
Mis helkis mu hinges kui lõbusam luul,
Kui elu magusam mõnu.

Ta saatjad on kuulus lauljate koor,
Kes puhuvad õhus kui pilli,
Ta ümber on heljumas haljendam loor —
Ja põuesja peidab ta lilli.

Mull' esiti andena kaasa ta tõi
Hulk õiji, mis walged kui lumi;
Neid andes õrn puna ta palgele löi
Ja hiilgama hellalt ta jumi.

Sest hoowab mu rinnast üks rõõmu-laul
Sel otsata õndsuse lättel:
Ma hõiskan müüd Looja ja looduse auul,
Kes armast'es kandwad mind kätel.

Õhtul.

Noor kuu särab sihbina
Hilgaw täht ta kõrwalla,
Ehast helgib taewa wõlw,
Koheline niidu nõlw.

Udu tõuseb oru seest,
Kohi särab kaste weest.
Tumedamaks läheb ilm,
Säravamaks tähe film.

Sahistades lilled, puud
Hääd vööd veldes andwad juud.
Õht ei helju; unele
Uinub loodus õndjaste. —

Walu waike rinnasja,
Pisar kuiwa filmasja:
Kustus õnne eha läik,
Looda! uuest' tõuseb päik'.

Kui ei walu warjaks sind,
Kuis siis õnne aimaks rind?
Dõ peab katma ilmamaad,
Hommitut siis näha saad.

Homnikul.

Oh hiilgawat koitu
Ja walguſe loitu,
Mis täidab mul ärgates ſüdan't ja ſuud.
Kõik nueſti ehtes
Ja haljastes lehtes,
Hääd homnikut hüüdwad mull' põõſad ja puud.

Waat' tõuſemat päikeſt,
Ta lõpmata läikeſt
Nüüd terwi'tud purpuri-punane pind. —
Sel homniku ilul
Ja wärskemal wilul
Nüüd õnnes ja tänus mul tuſumaz rind.

Mis õhtul kurb näitis,
Mind murega täitis,
Kõik kadun'd kui udu on päikeſe ees.
Nüüd tõtates tööle
Wööd kiinnitan wööle,
Uus rammu mu ihul ja hingel on ſees.

Kas looduſe ilu
Wõi homniku wilu,
Mis mõjus, et hõiskab mu ſüda ja waim?
See lõbuſam leidus
Wu põues on peidus,
See ſügawas ſüdames õndsufe aim.

Suvi.

Weel on ilus, waba elu,
Weel on suwi Maarja maal!
Halja metsa hiilgaw ilu
Weelitab weel enda pool'.

Difi wõtke, metsa tõtke,
Pääd ja riinda ehtige,
Sume andeid wasta wõtke,
Ennast röömsalt lehtige.

Tali tuleb, tuppä julub —
Sowel talweks walmige;
Mälestades aeg siis kulub,
Nüüd weel pärgi palmige!

G. Metsas.

Üli-ilus metsas!
Halja puude otsas
Hüp'wad linnud, orawad,
Kuulda karja särwed,
Suured sääje parwed
Sumisedes juruwad.

Helin täidab aasa,
Kohutirtsud kaasa
Lugutavad lõpmata,
Ümblik õhus ujub,
Siidist võrku kujukub
Kasteheina ladwalla.

Halja metsa wahel
Ditswa lille ahel
Buid ja pöösaid piiramas.
Dis see õhust liigub,
Bibliit lilles tiigub,
Kirjud tiivad kiirgawad.

Taemas selge, säraw
Nagu walgus' wäraw
Läigib läbi lehtede.
Höbe-hallit kaljult
Wulifemas waljult
Nagu lõbus lauluke.

Suuled lapse east,
Elust ime heast,
Nõidlikult siin ärkawad.
Bildid roosilised,
Õnned imelised
Waimu ette hõljuwad.

Rõla laulukene.

Rõla laulukene
Õrnail õhudel,
Kaunil jõe kaldal
Wete woolusel.

Rõla lahkest suwest,
Ilmast ilusast,
Rõla armastusest,
Õnnest õndsamast.

Rõrgel fiinitaewas
Päike säramas,
Laentes taewas, päike
Wastu hiilgamas.

Glutaewas helgib
Armu-päikene,
Hinge põhjas hiilgab
Wastu hellaste. —

Runi arm ja päike
Ilma ehivad,
Seni lahked laulud
Kaunilt kõlawad.

Linnas.

I.

Ära, ära siit, ei kauem kanda
Suuda feda rõhku minu rind!
Ei ma jõua kauem vastu panda —
Paljas õhk siin juba surmab mind.

Lahke loodus, waitne metsa wilu,
Wõtke jälle uuest' vastu mind,
Sinu õrnal õhul, õilme ilu,
Paraneb wast minu lõhken'd rind.

9. Maal.

II.

Jälle hingam puhaft metsa õhku
Jälle astun lahkel lille-ra'al,
Jälle tõuswad põuest röömu-laulud,
Loodus, sinu armsa rinna na'al.

Loodus, sinu kõrwal kahwatamas
Hiilgaw feltskond linna müürides,
Kussa uhkus, halpus kätt jääl andwad
Meji huultel, jantus südames.

Põgenen säält; sind ma endal' walin,
Plus elu wabas looduses.
Püha tempel, Loojalt üles tehtud,
Ustaw, armas mulle iganes!

Üles!

Walguš, soojuš, eluwägi
Woolab pätkfelt pinnale.
Kõit, mis talwel surma nägi,
Ärtab unest' eluše.

Üles, üles taime tärtab,
Mustal mullal madalal.
Lõo rimmas heli ärtab
Šhuriigis ülewal.

Üles, üles, süda, sõua,
Walgušele lähene!
Taewa tõde taga nõua —
Muidu õõ ei wähene.

Kui sind püütab mulju' maha
Weelgi wiša talwe waim,
Waata üles, mitte taha,
Püüdjat päästab wõidu aim.

II.

Kindel meel.

Has tunned kallist asja,
Mis hoiab laewamees?
See kompas, ülem wara,
Dü tema laewa sees.

See wäike nõel wangub
Kord süa, sinna ka,
Ei õiget sihti süisgi
Ta ial kaota.

Ta sarnane mu süda,
See wahel wangub ka,
Ei õiget sihti süisgi
Ta ial kaota.

Enna palwe.

Sind Jumal hoidku, lapsuke!
Sind wiib nüüd wälja elutee.
Sul jüda rõõmus, säraw film,
Sest ju ees hiilgab ilus ilm. —
See ilm, oh kallis lapsuke,
Saan'd hauaks mitme hingele,
Kus langen'd mitu noorest pääst
Auust, õnnest; ilma taewa hääst!

Sind Jumal hoidku, lapsuke!
Sind wiib nüüd ilma elutee.
Mul jüda raske, filmad wees,
Ei wõi ma hoides käia ees.
Su üle laotan palwes käed:
Sind hoidku taewa ingli wäed,
Et sinu jüda puhtaks jäeks,
Ma siin ning jääl sind süütalt näeks.

Wabalt eestistatud.

Õhtu laul.

Müüd kätte jõudnud õhtuke,
Mind süda sunnib palwele.
See päew on rahus mööda läin'd
Ma Isa armu rohkest näin'd,
Sest enne kui jään magama
Su ette tulen palwega.

Oh Issand, minu juurde järe,
Kas olgu päew ehk õhtu käre,
Sa walgusta mu mõtteid, meelt,
Et ma ei lahku õigest teelt!
Siis minu armu-lapseks jään
Ja taewas igawest' sind näen.

Õhtu kellad.

Ju kõlab läbi õhtu õhu
Mu kõrwu tornist kella hääl,
Ja taewa tähtest hiilgwaid sõnu
Loen jelle waga wiisi pääl.

Meul wiis ja sõnad pühalikult
Kui läige langen'd hingesse:
Käed läh'wad waitšes palwes kofku,
Silm waatab ufus ülesse. — —

Oh uskuge, küll sügaw möte
On kella waitše hääle sees,
Ja heliseb kui taewa tõde,
Kui püha ingli laul su ees.

Ta kannab hinge koidu tiiwul,
Kus õndsad õits'wad Issa auul,
Ta walule, mis südant waewab,
On nagu õnnis uinulaul.

Ta südamest wiib waenu, wiha,
Ta trööstib, kui on raske käit,
Ta hoiatab, kui eksiteele
Sind meelitab maailma läit.

Sest kui ja kuuled kella häält
Siin tornist tõuswat taewani,
Siis lasse wastu heliseda
Meil rinnas, põue põhjani.

A. Kungu
raamatukogu
Pärms.
Nr.

Ära mõista kohut!

Oh ära mõista kohut, kui sa kuuled
Üht hinge elumerde ekfinud ;
Kust teada võid, mis tülitavad tuuled
Ta pääle mõjuvalt on puhunud ?

Kust aimad sa, kust tornist wale-walgus
Tad laia laentele on meelitan'd.
Mis iha, hirm ehk ahastuse algus,
Mis hinge piin ta pilku pimestan'd.

Seft ära mõista kohut ; inimene
On nõder, kaldub fergest' kõrwale.
Löö wastu riindu, palu : Armuline,
Oh Issand, ole meile kõigile !

Suenu-aias.

Mis tuskud, mu süda, nii tormilla?
See koht, kus ma kõnnin, on püha.
Siin hing'wad kõik lõpmata rahusja —
Siin waitunud ilmalik iha.

Siin walu, waew otfas on igawest',
Siin kuiwanud filmad, mis märjad. —
Kuid pind siin on niisutud filmaweeft,
Arm palminud ristidel pärjad.

Jää waitseks, mu süda, eks hauasja
Sel parem weel hingata lahus,
Kes pisarata ja pärgadeta
Dn kõikidest unustud, rahus.

Suwe ööl.

Sen, wainne, wihu suwe öö
Su heljub üle maa.
Ja taewa-wõlwil tähe wöö
Lööb hellalt hiilgama.

Mu süda kurb on surmani,
Mia palju walu näin'd,
Mia kannatanud raskesti,
Mu päite looja läin'd!

Oh hana-öö, oh kata ja
Mu nutust wäsin'd film,
Et hiilgaks mulle iluga
Nus töötatud ilm!

Baige.

Mu emake armas, miks nutad ja,
Et surmale närtsib su lind?
Oh pühi sa pisarad palgilta:
Sääl õndsus on ootamas mind.

Mu emake armas, sul suutelen kätt,
Sull' ikka ma armsaks jäin,
Sult hoowas mul lõpmata armude lätt',
Kui teistest end põlatud näin.

Mu emake armas, nüüd rahule jää,
Mind hüüab ju inglite hääl.
Mu elu ei olnud siin õitsen, ei hää —
Õnn, rahu, rõõm oot'wad mind sääl.

III.

Armastus.

Mis on see pael, mis inimest
Siin põrnu-pinnal kõidab?
Mis elu waewa, wõitlemist
Kui lille-looril peidab?

See on üks tundmus, taewa and,
Mis ehiv elu-rada.
Kes ial 'pole armastan'd,
Ei see wõi mõista jeda.

Arm särab ema südames
Last kaswatades üles.
Arm wenda, õde õnnest'es
Seob perekonna süles.

Kuid arm on hülgwalt kroonitud,
Kui süda südant leidnud;
Neil Eeden ilma ehitud
Dnn õitswalt omaks heitnud.

Arm lõpmata! — ei surma wõim
Ka murra teda ära.
Sest hõista õnnel, armas hõim:
Sul maa pääl taewa wara!

Ainus soow.

Kui jumalaga jätsin isamaja
Ja üksi astusin ma wõõra pinda,
Siis alles tundsin armastuse hinda:
Ta ainus õnn ja elu ilustaja!

Kui külmust näen, mis meele nukrastaja,
Siis trööstib teatus minu kurba rinda:
Säääl, kodu armastataks hellalt minda; —
See mõte magusam kui kandle kaja.

Sest on üks ainus soow mul lauluks luua,
Üks ainus palwe Sja ette tuua:
Tee hääd neil', kes mull' ial lahkuft näitnud!

Meid wõta tuhat korda õnnistada,
Kes osawõtwalt minu elu rada,
Mu kurba südant armu walgel täitnud.

Ütelge.

Ütle, pääsu räästa all,
Lõo õhus üleval,
utle, lahke lilleke,
Kas ma armas temale?
Ütelge!

Puna tõusis palge tal,
Hellalt värises ta hääl,
Silmist säras tuluke
Kas see oli minule?
Ütelge!

Mälestus.

1.

Kas weel mälestad neid kaunid tunda,
Mis kord minu jeltsis wiitsid ja?
Kas ja aimasid ka õnnist unda,
Mis mu südant täit's õnnella.

Meelitšes mind kandle kofkukõla,
Hinge heli hellä, ühine. —
Anna andeks! mašjin mõtte wõla,
Kõik mu lootus oli tühine.

2.

Sa tulid, — ime õndsäl tundel
Su kõrwal aeg läks lennates.
Sa läksid, — hellä igatsusi
Su järel' tundšjin südames.

Sa ära jäid, — mu kannel waitš,
Mul haige pää ja süda, meel.
Kõik elu-rõõm mu rinnast lahkus,
Mu aade kustus elu-teel.

Aeg lendas — tormiline walu
Mu põues pildiks muutunes,
Kus wõrdlemata kenaduses
Su kaju hiilgab igawest'.

Rord hõiskab!

Rord hõiskab mu rind: ta armastab mind!
Siis südant mul täidavad valguse wäed,
Siis ilm on ilus ja lille wilus
Wind kannawad kätel kui inglite käed.

Rord õhkab mu rind: ei jalli ta mind!
Siis pime mu ümber ja pime mu sees,
Siis kõit mu elu on mulle walu,
Ma kustuks ja kaoks siit silmawees.

Kui ma teaks?

Kui ma teaks, et see on tõsi,
Mis see rahvas kõneleb:
Et mind kandlel minu kallis
Armastuses igatsleb.

Eiis ma awaks armu-laulud,
Mis mu hing tall' helistan'd,
Sala armus ainumale
Kandle kestel kõlistan'd.

Salmid tõttaks tema juurde,
Iga täht tall' ilmutaks,
Kuis mu hind tad igatsenud —
Kes siis meid weel lahutaks!

Kui ma teaks, et jutud tühjad,
Teist mu ainus armastab,
Häwitaksin hellad hääled,
Kaotaks, mis keel kõlistab.

Peidaks kuldseid kujutused,
Mis mu iha ette tõi.
Salgi ei pea ta teadma,
Kuis mu süda talle löi.

Ta tuli!

Mu hinge ümber hellalt heitis
Su taha unustuse võrk.
Ma walust wäsin'd, pea end peitis —
Ta tuli! — kadus uni nõrk.

Seeß rinnas uuest' üles loitis.
Ta kandlilt kõlas magus wiis.
Mul õnne-kuma kaunilt koitis,
End awas armu paradiiis.

Otsata õnnel hõiskab mu rind.

Otsata õnnel hõiskab mu rind:
Minu on lõbusam laulu-lind!
Minule kõlab ta kandli keel,
Mu pääl' mõtleb ta süda ja meel!

Õnne hüüdwad mull' lindude suud,
Roosa mull' kandwad ta oksapuud.
Dõsegi paistab mull' hiilgaw päik',
Kiwigi palgel on õnne läik.

Ma jätan sind, ja tore maja.

Ma jätan sind, ja tore maja,
Sind, kaunis kunstlik lille-läik,
Ma tõttan, kus mu armastaja,
Kus tema kodu kehwa, wäik'.

Truul armu-hoolet ümber muudan
Sääl metša lille-laanekša,
Kõik elu raskust kanda juudan
Ma armastuses temaga.

Mõrsja.

Mõrsja istub õhtul lambi walgel,
Õmbleb walget särki kärrestti.
Igatsjewal õnnelisel palgel
Mõtleb peiu pääle hellasti.

„Ei ma tulewikus üksi enam
Pikal õhtul kurwalt igatše,
Waid su seltsis, minu kõige kenam,
Lendab töö ja aeg meil armsaste.“

Woodi heites waatab piiga üles,
Peiu eest teeb palwet südamest. —
Walwab ta ehk näeb wast une süles
Dma truud ja waga neinkest.

Ma mõtlen sinu pääle.

Ma mõtlen, sõber, sinu pääle
Nii tihti ja nii hellasti.
Kas tulen ma ka sulle meelde?
Kes ütleb, mil? Eht millalgi?

Su filmi näen ma sinililles,
Kui kõnnin niidul, metsa all;
Ma arvan kuulvat sinu hääalta,
Kui lõo laulab üleval.

Sa heljud ööl mu unenäodes
Ja päewa tööl mu filma ees;
Sa tuled, sõber, minu meelde
Ka waitseis õhtu-palvedes.

Ma loen sõrmil päiwi, tunda,
Mil sinust saan ma sõnumid.
Eht ammugi ju unust'id!
Kes ütleb mull', mil mu pääl mõtl'id —

Armastus.

Sa armastad nii hellalt mind —
Kuis wõiks mul külmaks jääda rind!
On armastus ju armastuse hind. —
Ma armastan ka sind!

Unenägu.

Ma nägin üht unenägu
Nii armast ja ilusat.
Ma ärkasin üles ja nutsin
Siis filmawett walusat.

Ma nägin, kuis armastus külwas
Täis roosijid okastees;
Ma kuulsin, kuis kandlilta kõlas
Arm tänuks tal taewane.

See heli mu kõrwus weel kõlab —
Oh süda, rahule jää:
See oli ju unenägu,
Ja uni ei tõeks lää.

Ma matan.

Ma matan oma rõõmsa meele,
Ma matan oma nooruse,
Ma matan oma kandle keele, —
Kõik matan kloostri-müürisse.

Mitspärast? Rahu, rahu ihkan
Ma südamel', mis piinatud.
Kõik ilma hääd ja teda wihtan,
Kes aatena mul hiilganud.

Ma wihtan? — Jumal hoidku seda,
Ma üli-õrnalt armastan.
Ei unusta, waid waikselt teda
Ka kloostri-müüris mälestan.

Üks koed.

Üks kord soowiks sind weel näha
Enne kui siit lahtun ma,
Enne kui ma wõtan päha
Kloostri musta kübara.

Waataks weel su finifilma,
Kuulataks weel kord su häält.
Jumalaga jätaks ilma
Siis ja astuks jääd'walt säält.

Su oma süü.

Ma tean, et sa mind ka armastad
Mii südamest ja õrnalt kui ma sind,
Ma tean, et ka sina kannataad:
„Ei vastu-armust tuku mull' ta rind.“
Sest waheseinana wõlts mõte ära
Meilt warjas armastuse hiilgwat sära.

Jää terweks! Lootus, mis mul kaua loitis,
On kustunud nüüd minu südamest.
Kuis arm sull' lauluna mu rinnast loitis,
Jääb teadmata sull' nüüd ja igawest'.
Su oma süü. Kes wõidelda ei suuda,
Ei soowisid see ial teoks muuda.

Ma aiman.

Ma aiman armastuse kõrgust,
Ma märkan tema magusust;
Ta ise omal hiilgwal kujul
Jäi tundmata mul igawest'.

Loodus ja elu.

Kuis ülestõusew hommitune päike
Siin uinuwat maailma äratab ;
Kuis tema hiilgaw, roosiline läige
Siin ärk'wat loodust kaunilt kullatab :
Nii noore armu esimesel koidul
Noor süda ärkab nue elule ;
Nii hella armastuse õndsjal loidul
Dn kullatud kõik tulew elutee.

Kuis päitse kiired lõune-leegi ajal
Siin kõrwetades pinda kurnawad ;
Kuis torm ja rahe pikse noolte najal
Siin puul ja kaljul rinda lõhuvad :
Nii eluteel meil wõitlemist ja waewa
Ja haawu kanda on siin aruta.
Nii lõhub elutorm me elulaewa
Ja püüab nõtra alla waota'.

Kuis pärast päewa palawat ja põuda
Ja tormi loodus waitne, rahulik
Ja päike wõtab selgelt looja jõuda
Dn õhtu ime-mahe, õndsalik :
Nii tühja luule, noorus' tormi järel
Tõtt nõudes waitist rahu leiad ka,

Nii elupäike igawiku merel
Waob wagusi, kui õigust tegid ja.

* * *

Ei iga lord ka tõuse selgelt päike
Meid õnnestades üles eluteel,
Waid pilwed warjawad ta rõõmsa läike
Ja wihmasajud takistajaks eel.
Ei õhtu iga lord ka rahutooja,
Ei seatud teelt ka tormid ära jää.
Oh igawene maa ja taewa Looja,
Sa ise tead, mis õige meil' ja hää!

Elu-päike.

Tõest', armastus on õnnis elupäike
Ja kuldne, lõburikas luuleõdim.
Kel hiilgab tema õnnestaja läige,
See on ju maa pääl taewaliste hõim.

Kel paistnud fird, ja kui ka kadun'd ära,
See õnnis, hiilgaw taewa tuluke,
Sel mälestusesgi ta ime-sära
Õõib walgustada terve elutee.

Kuid kelle eest ta on täielt ära kaetud,
See hella, magus tundmus elusja,
See elawalt siin ilmas maha maetud,
Sell' elu-tuum on täielt tundmata.

Ei tea!

Siin kasvavad kaunimad lilled,
Siin lõksutab lindude keel,
Siin toredad toad ja aiad,
Mu süda, mis soovid ja weel?

Kas tõesti siis tema juures
Sääl waewa ja kehwise sees
Dun õrnalt õilmitsets sulle
Ja rahu, rõõm ootafid ees?

Ei tea! Mu süda nii raske
Ja tumedalt walutab pää:
Oh hingaks ma õieti hanaas,
Sääl oleks õnn, rahu ja hää.

Su sinifilmad.

Su sinifilmad säravad,
Mu valgus ja mu päike.
Su kandle keeled kõlavad —
Mu õnn ja elu läige.

Selts.

Ei mul igaw ükski olles,
Ei mul kartust kaugelt tulles:
Armu inglid ilusad
Minu ümber heljuvad.

Ornemaad öiekeled.

1.

Mu arm mul hiilgab hellaste
Kui kaunim koidu-täheke.
Täht kaugel, kätte saamata,
Weel kaugemal näen kallima.

Weel kallim minu kaunike,
Kui mere põhjas pärlife.
Mu pärliläigib läbi wee,
Ta juurde ei wii üksigi tee.

Mu täht ja pärlil, koidu-tuld,
Sa süütasid mu põues tuld:
See õnnestab mind taewani
Ja kurvastab ka jurmani.

2.

Üks lill mul õitseb akna all,
Ta õitseb warjus, wilus.
Kas pilw ehk päike ülewal,
Ta ikka õrn ja ilus.

Üks lind mul hõiskab õnnella
Siin waitjes toome wõjas.
Kas kuulau ehk jään magama,
Ta ikka laulab põõjas.

Mu laul ja süda, mõte, meel,
Kõik pühendatud talle,
Ehk eemal ta mult eluteel,
Kõik siisgi kallimalle.

3.

Ma vaatlen sinu pilti,
Mu sõber magusam.
Ma suutelen ju laulu,
Mu laulik lõbusam.
Sind ennast tahaks näha
Mu ainus, ainus arm.
Sa oled, kallid, kangel —
Oh saatus, miks nii karm!

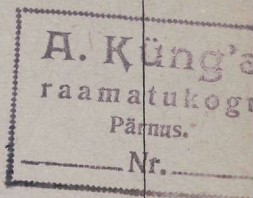
4.

Ma uinum naeratawal palgel
Täis õune-tundmust õhtudel.
Ma ärkan õndsalt koidu walgel,
Uus rõõm ja rahu südamel.

Ma wiibin lauldes päewa-töödel,
Mu rinnas kõlab kandle-koor,
Ja õndsas unenäodes öödel
Wind katab Juta kuldne loor.

Mu kava igatsetud iha
Du oot'wal hingel tõeks läin'd,
Kõik jeniaegne elu-wiha
Du magust lepitamist näin'd.

Wind armastab, oh taewa-õnnel
Mu armastatud laulik! — tõest',
Suur õnn ka sulub kandle-kõne —
Hing maitseb armu armu-jõest.

5.

Oh mis hää on eideke,
Oh mis hää on taadike.
Hää on wend ja hella öde,
Siisgi sind, oh kurblik tõde!
Kallimaks ma kõigist pean —
Sinuga end' õnnis tean.

6.

Minu arm on luuletaja,
Küla kuulsam kannelik.
Mis mull' ilmas enam waja,
Dun mul üle-ilmalik.

Laupäew' õhtul lauluhääled
Kandle saatel kõlawad.
Magujasti minu meeled
Wastu-helgil helawad.

Taja lazen akna lahti,
Filmub all mu ilusam,
Tema filmadesse wahti'
Dun weel laulust lõbusam.

Minu arm on luuletaja,
Küla kuulsam kannelik.
Mis mul ilmas enam waja,
Dun mul osaks õndsalik.

7.

Sa oled tugew tamme-puu,
Ei wiga tee sull' torm,
Su haljad oksjad ilusad,
Su kindel trundus arm.

Ma olen nagu tapu-taim
Su ümber heitnud käed,
Su najal seisjan sirgesti,
Kui mässul maru-wäed.

Sull' õilmitsen ma õnnella,
Sull' tänuks laulan ka,
Et kaitjed kindla käega
Mind oma rinnalla.

8.

Dh wõiks ma hoiu-inglina
Su kõrwal kõndi'; tõest',
Siis kaitseks kindla käega
Sind kõige häda eest.

Dh oleksin su saatuse ma,
Siis juhiksin su tee
Siit läbi oks-roosi ra'a
Maailmast taewasse.

Ei ingel, saatus ole ma,
Waid nõder lapsuke,
Kuid seda wõin ma paluda,
Kes üle saatusste.

Mu palwed hoiu-inglina
Su ümber heljuwad,
Sind õrna armu-õitega
Siin ilmaš saadawad.

Hälli-pühaks.

Mis on mul sulle anda enam,
Mu koidu-täht, mu kõige kenam,
Su hälli-püha hommikul?
Ei ole mul siin ilma-wara,
Ei kulla, kalli-kiwi sära,
Et võiksin rõõmu teha full'.

Mu hing ja süda, kõik mu meeled,
Mu piisar, palwe, kandle-keeled
Sull' ammu juba antud ka.
Sest ärdaks läheb minu süda,
Et ma nii waene, nutan seda,
Ja rõõmu teha full' ei saa.

* * *

Mu soov ja palwe täna ristis kätel:
Su hinge Issand hoidku elu-waewas,
Et kokku võiks me' saada rõõmsas taewas,
Sääl igawese armastuse lättel.

Peiule.

Mu kallite, mits kaebad sa,
Et 'pole mulle ehita'
Sul peja pehmet, lillelist
Ja kodu kaunist, kullalist.

Ei õnnesta mind ilutsus,
Mind õnnestab su armastus,
Üts waade sinu filmadest,
Üts sõna sinu südamest.

Mind tugewaks teeb armastus,
Laf' tulla meil' kurvastus.
Su kae kõrwal, usu mind,
Ei surmasgi mul kohku rind.

Kui sulle aga jõuaks ma
Mõnd' rõõmuft tundi walmista,
Siis elu-waew kõik tafa saab,
Rõõm, rahu minu riinda jääb.

Sinu mälest u

Su mälestus on tähe jära
Mu pimel elu-ööl,
Mu kurwa hinge era-wara
Mu murelisel tööl.

Su mälestus on waiksel tunnil
Mu armas seltsimees.
Kui rõhutatud ma mure-sunnil,
Ta trööst'ja waim mu ees.

Su mälestus kui eha-puna
Mul kuldab eluteed,
Teeb hale-õnneliseks, kuna
Mul filmist wool'wad weed.

Su mälestus jääb jäädwal läigil
Mull' kulla kujuna,
Kui riisutatud ka elu-läigil
Sult ehted armuta.

Su mälestus on mulle püha,
Mu elu ainus hind,
Sind mälestades ford, mu iha,
Jääb tuisumast minu rind.

Kui mõtlen.

Kui mõtlen ma neid sõnu,
Neid sõnu wäheseid,
Mis ütelnud sa mulle,
Mii pehmeid, mahedaid.

Siis helgib minu rinnas
Kui kewadine õht,
Mu hinge õrnalt täidab
Kui magus lille-leht.

Kui mõtlen aga sõnu,
Neid sõnu terawaid,
Mis ütelnud sa mulle,
Mii pilk'waid, mõrudaid.

Siis pigistan ma huuled
Mii kofku kõwaste —
Ja wahel walus läh'wad
Mad waitse naerule.

Kuid süda rinnas nutab
Ja kipub lõhkema —
Karm sõna, sõber, sundis
Mind sinust lahkuma.

Okkalised õied.

1.

Oh ära mind sõitle, et laulan ma.
Mül jäta see ainuke troost!
Kui kipub mul süda ju lõhkema
Mü õnnetust armu loost,
Siis nutab mu kannel minuga
Ja aitab mu valu kannata'.

2.

Ei tohtinud ma armsal' võelda,
Kui väga armastan ma tend,
Kuid armu-leeki lämmastades
Ju lõhkema mul kipus rind.
Siis ligines mull' luule-ingel
Ja avas hellalt hinge uft,
Siis lauludena üle huulte
Mül hoovas selget armastust.

3.

Oh mu arm, ei aima sina,
Kuis sa kallid minule,
Et ma elan, laulan, liigun
Minu üksi sinule,
Ei mu südamest küll ial,
Kallikene, kao sa,
Eht siis kaob ka minu süda
Ühes ära sinuga.

4.

Ma oot'sin posti palawalt —
Ei saanud kirja kallimalt.
Mu süda tarretas mu sees,
Kõik elu furnult seisib ees.

Siis eimest fõrd aimasin,
Kui wäga ma sind armast'in,
Et sinuga lääb kaduma
Mu terve elu-walgus ka.

5.

Sa ütlesid, et teenimata
Mu arm ju rüppe langenud,
Nii nagu armastus ju kel'gi
Siin ilmas oleks teenitud.

Ja kui ka jõuaks sinu armu
Ma milgil wiisil teenida,
Ei palgana ma teda taha,
Kui wabalt mull' ei kingi ja.

6.

Ma teadsin oma kallimat
Mu külalijeks tulewat,
Kuid taewas mustas pilwedes,
Ja maru kangest' kohises.

Ma ahastuses ohkasin
Ja meeleheitel palwet'in;
Pea waitisiwad wihma wäed,
Said lödwaiks tormieide käed.

Ta tuli. Säras päikene
Ja taewas selge, sinine.
Ihm ilus, nagu kewade —
Arm wõitis maru wõimuse.

7.

Mu armastus ei tunne piiri,
Ma lõhun maha iga müüri,
Mis sinust wõiks mind lahuta'.
Hääd elu, auustust, ilma wara,
Hääl meelel kõik ma annan ära,
Kuid sind, sind ei wõi jätta ma.

8.

Oh jeda kurja sõna ära
Sa mulle enam nimeta,
Et armastus wõib kustu' ära,
Et jäädaw arm on wõimata!

Raob arm, siis kadugu ka elu,
Mis teen siin armastufeta!
Oh ära ütle enam, walu
See sõna teeb mull' otsata.

9.

Kas oli see siis minu süü,
Et kaleks läin'd ju rind,
Et enne mind üks õnnetu
Nii karmilt petnud sind.

Mu süda, oh nii õrn ja truul,
Peab ohwriks langema,
Et sulle kord üks teine suu
Wõis walet wanduda.

10.

Mul haige pää ja süda, meeled,
Sest jaadik kui sa läksid siit,
Kui kattenud kõik kandle keeled,
Ei anna enam õiget wiit.

Oh tule, kallis, kord weel tule,
Siind votan, votan otsata!
Kui tuled, ole häa ka mulle,
Siind, kallis, muidu kardan ma

11.

Ma üksisilmi jeda rada
Nüüd kõnnin, rändan rõõmuga,
Kus wiimati su kallist kuju
Näin metsa wahel kaduma.

Ei leia enam sinu jälgi,
Ei ütle mulle üksigi puu,
Mis minnes mõtles siin su süda,
Mis soovis salajalt su suu.

12.

Mu elu oli tume
Enne kui nägin sind
Ja nüüd on pilk'ne pime,
Mis warjab täielst mind.

Kuid pimedust nüüd võidab
Üks ainus hele täht:
Su mälestus mull' koidab,
Mu elu ainus eht'.

See aeg nii lühikene,
Mil õnnest nägin und,
Kuid hiilge igavene,
Mis mulle tõi see tund.

13.

Küll kõige pahem waludest,
Mis waitides on kanda,
Ja jala nuttu südamest
Ei tohi teada anda.

14.

Oh wala su walu mu südame,
Kõik, kõik, mis sind piinab siin ilmas,
Ma kannatan sinuga truuste,
Su jaoks on veel wett minu silmas.

15.

Mu elu ripub sinu küljes,
Mu sõber, juukse-karwaga,
Kui õunele ja õitjed üles,
Siis wõin ma rõõmu tunda ka.

Kui langed sina surma sülle,
Siis, armas Jsa, halasta;
Ja laota ka minu üle
Surm waitse rahu-waibana.

16.

Oh oleks see surm, mis ähwardab sind,
Siis rahulifemalt tukuks mu rind.
Ma teaks sind õndsas taewasja
Ja wõiksin ju hauda ehtida.

Kuid see on weel hirmsam kui surma töö,
Kui kõidab su ihu ja hinge öö. —
Oh armas Jsa, halasta!
Ei ial see wõi sündida.

Ei tea ja.

Ei tea ja, mis walu walju
Ma sinu pärast kannatan'd.
Eht aimad? Ei ma usu palju,
Ma 'pole ial ütelnud.

Kuis pikad ööd ma pisarपालgel
Ja uneta siin heidelnud,
Ja mitu tundi tähte-walgel
Ma hinge-wõitlust wõidelnud.

Ei jõuaks sulle seda iha
Ma velda ühe lauluga,
Mu õnne, walu, walju wiha —
Ja armastust, mis otsata.

Heiule.

Mis räägid sa nii jalaliselt
Ja mõistu-jutuna mu ees?
Kas ial ei wõi mõista sina,
Kuis minu süda põleb sees?

Üht sõna tahan ainult teada,
Kas armastad ka sina mind
Mii üle kõige, kui siind mina.
Eh' külm mu wastu sinu rind?

Kui armastad, siis tahan astu'
Ma sulle saatjaks eluteel.
Siis pehmet pesa, kena kodu
Ma ehiks sulle torni eel.

Kui põlgad mind, siis kaugemale
Ma pean tõtt' ma armuta,
Et otsatumas tegewuses
Sind suudaks ära unusta'.

Süü.

Ma heitsin ennast elu-laenetesse
Ja töötasin peaaegu üle jõuu,
Et saaksin jälle rahu südamesse,
Üht pilti unustada leiaks nõuu.
Ma sain, mis nõudsin, magust rahu leidsin
Kui õhtul jurnuks wäsin'd woodi heitsin.

Mis oli süü, mis südant piinas jala?
Mis kurjateo pilt miind kohutas?
Oh Sumal! armastus nii süüta, pala'
Ja film, kus selge taewas sinamas.
Üks pilt, nii ilus, pühaks paleuseks,
Sai kättesaamata mull' piinatuseks.

Üksinda.

Hämarus ja udu hõljus
Waitfelt wälja pääle maha.
Ehapuna kustunemas
Rauge mustja metša taha.

Drus rõõmus lauluheli
Kella-löögil wastu kajas —
Dh kuis olen ma nii üksi
Surnu-waitšes, juures majas.

Teised ehtes, rõõmsal meelel
Pidu-paiga poole tõttes —
Mina pean ainu üksi
Unistama kurwas mõttes.

Nüüd nad maitš'wad magust lõbu,
Kaljatawad tantšu-ilmas —
Minu meel nii nuffer, hale,
Palaw pisar paisub filmas.

Dh, et wõiks see ainus süia
Minu seltsilijeks tulla,
Siis kõik ilma unustatšin —
Dh, ei see ju wõi ka olla!

Ta närtfib nagu lilleke.

Ta närtfib nagu lilleke
Siin põudse pinna pääl,
Sest a'ast kui kadus kaugele
Ta armukese hääl.

Ta närtfib nagu lilleke
Ja sureb naerat'es.
Ta usub, et peig hellaste
Tad hoiab südames.

Oh närtfi, lahke lilleke,
Sind waitfjelt nopib surm
Su enne, kui su südame
Wõits murda kaduw arm.

Male.

1.

Oh oleks temast eunem ka
Wõi surma-sõna saan'd,
Kui seda pidin kuulma ma,
Et tema waletan'd.

Ma oleks nutnud haledast' —
Troost: Ta läin'd taewasse;
Ust hinges hiilgan'd ilufast':
Sääl üks teist näeme.

Müüd warjab tema mälestust
Üks sõna, pime, pikk,
Toob rinnast walu-karjatust:
Ta oli walelik!

2.

Weel unes näen ma sind õnnella,
Nii jüüta, selge ja puhas.
Kuis seisjis ju kaju mu rinnassa
Kui laste a'al lilleke luhas.

Kui ärkan, käib hirmu-hoog hingesse,
Must walede wari ju pääl.
Pean südamest ajama eemale,
Kes hiilgas kui päikene sääl.

3.

Ma annaks oma poole elu-ea
Kui wõiksin sinu süüdi kustuta',
Kui wõiksin sulle jälle olla hea,
Sind otfatumalt jälle uskuda.

Oh magus sõprus, ilus unenägu,
Kus Joonatani õnn mull' osaks sai.
Sa olid walewiisil minu jagu,
Ja ärgates mul walu järel jäi.

Sügisē.

Oh mets, ju roheline leht
Ju löönud närtsima.
Su ladwalt langeb juwe-ehť,
Jääd kurwalt leinama.

Wöid troosti' end; uus kewade
Su õnne uneks loob —
Kuid kes mu kadun'd nooruse
Weel mulle fätte toob!

Pisarad.

On noore-põlwe pisarad
Kui laste loidu eel,
Mis üles tõusew päikene
Teeb kuivaks eluteel.

Kuid wanaduse pisarad
On laste õhtune,
Mis halastades hana öö
Pea katab vaikseste.

Kaks aastat.

Kaks aastat mööda, siin see mägi — —
Kui sind, sind esimest kord nägi
Mu silm siin halja puude all.
Kaks aastat; need on tule-tähtil
Täis kirjutud mu hinge lehtil,
Mis peidus põues, sügawal.

Kaks aastat 'pole päew läin'd mööda,
Ei ial ka üht ainust ööda,
Mil sind ma 'pole meeles kann'd.
Kaks aastat olid mulle püha,
Kaks aastat hõõganud mu iha —
Ma armastan'd ja kannatan'd!

Müüd mööda kõik, kuid kindlal sammul
Ma astun elus end'jel rammul,
Mis kaotan'd ma, ei aima ja.
See oli imeline päike,
Ja ütlemata õnnis läike,
Mis kadunud mult sinuga.

Sul tulgu meelde.

Qui tunnend end kord ükshinda
Ja kaebad: Ilm täis walet,
End arwad maha jäetud ja,
Arm, truudus peitnud palet.

Siis tulgu meelde sinule
Mu armastus nii elaw. —
Siis, siis wast tungib südame
Sul kahetjus ka palaw.

Et armastust nii palawat
Sa oled ära annud,
Ja elu-õnne ilusat
Siin jalge alla pannud. —

Sul tulgu meelde troostiks ka,
Et arm on igawene,
Et jääb pool hauda wõtab ta
Sind wasta, õndsaline.

P a t u s t u s.

(Hammeri järel.)

Meil päike paistis armsasti,
M'e peitu pugesime;
Meil roosid õit'sid õrnasti,
M'e otikaid otjisime.

Õnn tuli meile terwit'es,
M'e temast mööda töt'nud;
Hää ingli sõnu südames
Si meie kuulda wõtnud.

M'e wanaks läinud noorenalt,
Eht lühike weel iga;
M'e hõõgasime palawalt,
Nüüd külmus teinud wiga.

Nüüd nukrus meie südamel
Ja rind nii waene, tühi —
Oh lapsikult m'e enestel
Siin rikkun'd rõõmu-pühi.

Rändaja.

Rus oled sa, mu armas maa?
Sind otsin, aiman — tundmata.
Oh maa, nii haljas lootuses,
Kus minu roosid õilmetes?
Kus minu sõbrad kõnnivad,
Mu surnud üles tõusevad?

Oh maa, kes räägib minu keelt,
Kus oled sa, kus jääd mu eelt?
Ma rändan üksi, kuriv mu meel,
Kus oled? küsib õhtel keel.
Mull' vastab siis kui waimu hääl:
„Kus 'pole sind, õnn asub sääl!“

Saksa keelest.

Jää rahule.

Oh noormees, jää ja rahule,
Ja jäta ka rahule mind:
Ei ial ega ilmasgi
Wõi armastada ma sind.

Sest noormees jää ja rahule —
Ka mulle on saatus karm:
Siht kaugel, kätte saamata
Ja asjata igatseb arm.

Jää rahule, oh kudas ma
Wõin peita kõik põuesse.
Sa õpi nõdralt neiulta —
Ja ära mull' waewa tee.

Rui teaks? —

Rui teaks need lilled lehkavad,
Kuis haawatud süda mu sees,
Siis nutaks need öied ilusad
Kaastundmusest tõesti mu ees.

Kui teaksid metsas ööpikud,
Kuis kurw ja nii haige mu meel,
Siis hõiskaks need õhu-laulikud
Mull' kosutust hellalt mu eel.

Kui teaks kuld-tähed taewalla,
Mis haledust tunneb mu rind,
Siis tuleks nad kaunid kõrgelta
Ja troostiks tõest' armsasti mind.

Ei tea loodus, ei metsa-lind,
Baid inime' mõista mind wõib.
Kuid inimene kaas-teades mind
Weel armuta haawata wõib!

Seine järele.

Pääliskaudu ja põhjalikult.

Päike paistab hiilg'walt ilma,
Rõõmu sellest tunned sa. —
Waates tema tuli-filma
Haiget saad sa otsata.

Lahkes sõnas, filmawaates
Rohket lõbu leiad ka. —
Piltu teise põue saates
Haiget saad sa otsata.

Armu rikkus.

1.

"Arm on õndsuseks me' meeltel',
Rikkad meie armu ra'al,"
Kõnda lauldak' tuhat keeltel
Meie hellal Eesti maal.

Kulla sõber, sinu põues
Ka need sõnad kõlavad.
Dotad ihal elu-õues
Seda tundi tulewat:

Millal mõrsja kätt jull' andes
Puna-palgel ligineb,
Ssa rahakotti kandes
Dnnistust ju kätte toob.

Hõbe-asjad kaasa-andeks
Lehmad, lambad, hobused. —
"Oh meid armastus teeb rikkaks,
Õndsaks meie südamed."

Seine järel.

2.

Sa ihtad armu järele,
Dh kulla sõber, tea:
Arm rooši-die sarnane,
Mis käes närtsib pea.

Sa ottad, kuiwad, walusad,
T'ast ainult järel' jääwad.
Neid feda enam tortawad,
Kes wäga igatsenud.

IV.

Õhtu ehal.

Päike loojas. Õhtu ime ilus,
Taewa serwal eha roofi-läik'.
Hõbe-jooned halja puude wilus —
Üles tõusnud hiilgaw ööde päik'.

Sitswad lilled hellal eha-paistel
Mitmel wärwil armsalt hiilgawad,
Magus õht' neist tõuseb õhtu kastel,
Põrnikad puu-ladwul lendawad.

Känd'ja astub maanteel, kannel süles,
Nõiduw maatoht pilku paelutas.
Sammub herrasmaja poole üles —
Lehtlas tulewalgus wiltumas.

Wõõras noormees istub kiwi pääle,
Seab sõrmed kandle keeltele.
Tõstab taja, õrnalt laulu-hääle —
Wiis on mõjun'd walw'ja meeltele.

Lehtlast astub neiu, laulu kuulis,
Kandle hääled õht' ta kõrwu tõi:

„Tema — tema ka nii armsalt laulis!“
Piigal pisar pikalt palge löi.

„Õnn, kas sa kui eha taeva-laugel
Jääd'walt kättesaamata mu ees?
Kas mu kallim igawest' mult kaugel?“ —
Laulik seisis nutwa neiu ees.

„Teie — sina,“ — õnne wärinatel
Leekis südameses armu-loit,
Õhtu-ehal nendel mõlematel
Tõusis hiilgaw elu-õnne koit.

Mulati neiu.

Malus katab Neegri neiu
finni oma pruuni pale,
Waatab aiaft pidu-tuppa,
jüda raske, meel nii hale:
„Mis ma olen patustanud
jelle juure waimu filmas,
Et mind wälja eratatud
igast rõõmust siin maailmas?
Waat', jääb walgustatud toas
heljuwad need õnnelised,
Kellele ta heldus loonud
näod walged, lilledised.
Pillide ja laulu häältel
nad üks teisel' ligistawad;
Pääd ja käed neil õilme-ehetes,
üks teist ots'wad, leida saawad.
Mäe, jääb hiilg'wail filmil lendab
tema, kes mu ebajumal!
Kaenlas neiu lumawalge —
oh ma waene, wilets, rumal!
Pruun mu nägu — armastada —
kes mull' jelleks luba andis?
Miks ta heli imeline
mull' kui taewast kõrwu kandis:
„Kõik on õed ja wennad ilmas,

Taewa Jsa lapsed" — wale!
Neil on üksi õnn ja õigus. —
Hästi mõtles, mind tal hale. —
Haledust, oh ma ei taha;
mits ta mulle lahkest näitis!
Tuli langes tema filmist,
leegina mu riinda täitis.
Tuli põletab, on walus,
kuhu päästan, peidan ennast? —
Rahu hauas — kui mind kanta k'
sinna pruunist õest ja wennaast.
Taewas — kui ta jääl ka tuleb,
kaenas neiu lumivalge —
Kuhu siis wõin põgeneda? —
Piiga päästab pruuni palge
Ei! Siin kannatan ja elan.
Uhtus, põlgtus toeks ette. —
Elu-rõõmu wõiwad wõtta —
taewast ma ei anna mitte?

Hooriku kurbtus.

Ma armast'in noort laulikut
Mu elu õie-kuul.
Mull' heljus wastu hellasti
Ta armu-riikas luul.

Ei saanud teda — ähward'es
Meil häda seisjis ees. —
Sääl palus pea minu kätt
Üks rikas, tume mees.

Ma meeleheitel andjin käe,
Sain kaasaks temale;
Kuid elu-õnn ja armastus
Jäid minuist eemale!

Kassandra.

(Schilleri järelt.)

Rõõmu rohkest' Trooja rajas
Enne linna langemist ;
Wägew laulu-wiis sääl kajas,
Kuuldi kannelt kullalist.
Rahus puhkamas köit wäsin'd,
Wööda hirmus sõja-sõit ;
Kuulus Pelide on kosin'd
Priamuse õrna õit.

Rahwas rõõmsalt pidu-ehtes
Tõtt'wad lauldes templisje.
Altar loorberite lehtes
Gitud on pidule.
Kära tekib wiina-wõimul,
Tänawates tantsu hääl,
Üksi õnnetuse aimul
Ainus hing on waewas sääl.

Kõhutud, sääl rõõmu süles,
Maha jäetud üksine,
Astub kurb Kassandra üles
Sumalate hiiesje.
Paksu puude lehte taha
Peidab ennast nägija,
Heidab preestri-ehte maha
Otšatusja walusja :

„Kõik siin õnne-päiwi oot'wad,
Kõigil meeled rõõmus'tud,
Wanad wanemadgi loot'wad,
Õde õnnel ehitud.
Lein on üksi minu rinnal,
Ahastus mul sigineb:
Näen, kuis hukatus jell' linnal'
Linnu-tiivul ligineb.

Tule-lonti näen loitwat —
Ei see ole pulma-läik,
Pilwedeni kuma koitwat —
Ei see ohwri-suitsu käik.
Igaüks siin rõõmsast' wõtab
Pidule end walmista'.
Mina näen, kuis jumal tõttab,
Kes kõik lõhub armuta.

Ja neil naer mu nutu pärast,
Minu kaebtus pilgatud.
Kõrbesse siit rõõmu-käraft
Põgeneks ma piinatud.
Halbu sõnu wõt'wad anda,
Wastumeelt neil häda aim. —
Rasket andsid mulle kanda,
Pythia, ja paha waim!

Su orakli kuulutajaks
Miks oh walisid ja mind?
Tulewiku teadustajaks
Nõder liiks on mu rind.

Miks sa andsid näha mulle,
Mida ei wõi muuta ma?
Hirmutusels õnnetulle —
Häwitus peab jündima.

Loori tõsta selge walu,
Rusja warjul õnnetus.
Ekhitus on meie elu,
Selgus surm ja wiletjus.
Wõta ära kurblik headus
Silmist wari werine!
Igapene tõde-teadus
Hirmus surelikule.

Anna, tagasi mull' anna
Minu pime, rõõmus meel!
Kui su kuube ma ei kannan,
Laulab lahkest' jälle keel.
Tulewat mull' andsid tunda,
Olewikku wõtsid sa,
Wõtsid rõõmust õnne-unda —
Wõta wale-and mult ka!

Mõrsja-pärjal oma päada
Falgi ei ehi ma.
Sest a'ast, kui ma wõtsin jääda
Sinu kõrwa alt'rilla,
Mõru olnud minu elu,
Minu noorus nutune,
Iga omaksete walu
Tungis mulle südame.

Kõik mu sõbrad rõõmu-tujus
Armus, õnnes hõiskamas,
Minu rind nii kurvas kujus,
Süda raskelt leinamas.
Kena kewadene ilu
Ehib asjata mul maad ;
Ei siis õnnesta sind elu
Kui ta põhja tunda saad !

Õndjaks kiidan, et siin ootab
Poliksene õnne eest.
Armu joowastuses loodab
Õmaks kuuljat Greeka meest.
Ühtelt tussub tema süda,
Tema õnn on piirita ;
Ta ju sammub taewa-rada
Õndjas unenäosja.

Ta ka minul ühte walib
Õmaks igatsedes rind,
Tema pill nii õrnalt palub
Armus abikaasaks mind.
Heal meelel ma ka tõttaks
Kaasa kaenlas kodusse,
Kui m'e wahel maad ei wõtaks
Wari must ja wihane.

Kõik need kujud minu wastu
Alt maailmast tulewad.
Kuhu ma ka tahaks astu',
Waimud ette ilmuwad.

Ra mu rõõmsal noorus'-mängil
Tungimas see hirmutus,
Rahu mul ei une-sängil —
Oh, mis hirmus segadus!

Näen, kuid surma-oda särav,
Kõõvli filmad põlevad.
Igal pool mul finni värav,
Kuhu waene põgened!
Ei ma pöördagi wõi waatust,
Teades, nähes, muutmata
Bean ma täitma oma saatust,
Bean wõõrsil langema."

Weel ta kaebe-sõna kajas —
Kuule! hääl nii segane
Kuulda kuuljas templi rajas:
Maha löödud kang'lane!
Eris näha ja ta usfid —
Põgenemas jumalad.
Raskelt müristajad pilwed
Sinna kohal ripuvad.

Tõulud.

Mis õnn ja ilu kõik on ilmas,
Waim surma saab siin metsa sees,
Siin lihtne firik, tüla, filmas
Ja rahwas igapäised ees.
Siit wälja, wälja ilma sisse,
Sääl rahu, rõõm saab südamesse.

Mii rõõmus, lapse-meeleline
Noor inimene igatses.
Küll oli raste lahtumine,
Kuid iha suurem südames. —
Jää terweks, isa, ema, õde!
Ma õpin ilmas elu-tõde.

Jah tõsi, elu-tõest aimu
Ei olnud noorel südamel,
Sest õnne-iha täitis waimu,
Jlm lätkis lille-hülgusel.
Ta süüta rinnas hinge wara
Ust, lootus, armastuse sära.

Ta läks. Oh elutee on kare
Kui mõistus 'pole juhtijaks. —
Tal õhulosfist jäänud ware,

Ust, lootus läinud tumedaks.
Weel wõitles, läige siinifilmast
Tall' töötas magu'st õnne ilmast.

Kõik petlik. Nõidlik filma-sära
Tulu'd kergemeelsest südamest.
Ta wiimne pide kadun'd ära,
Ta õhkas meeleheitmisest:
Ilm 'pole muud kui walskus, walu,
Otstarbeta ja tühi elu.

Hing haige, maha jäetud, tühi,
Süü tunde suruw südames,
Ta koduteel, et Jõulu-pühi
Weel näha isamaja sees. —
Ja külast kostab laulukõla:
Krist kustutan'd kõik ilma wõla!

Moor, wana õnnelisel palgel
Sääl seis'wad ümber Jõulu-puu.
Kuusk hiilgab kaunil küünla-walgel —
Ta astub jisse kahwatu.
Oh tere tulemast! oh tere!
Mii hüüab rõõmsalt isa pere.

Mis kuuleb tema kir'ku kellast,
Mis kõlab praegu Jõulu aaul?
Mis kuuleb ema häälest hellast,
Kell' huultel ilus Jõulu-laul?
Mis näeb ta kuuses küünla-walgel?
Ta lapsepõli muinas-palgel.

See tunde, mis ta waga meele
Siin täitnud Jõulu õhtutel,
Kui ilm weel teda eksiteele
Ei wiinud waljul pettusel,
See tunde käib ta hingest läbi,
Ta tunneb kahetsust ja häbi.

Kui kodurahwas põlwil wagast
Loeb waitfjelt Jõulu-palwekest,
Siis kaua, kaua aja tagast
Ta palwet teeb ka südamest. —
Oh Jõulu Anne, taewa-wara,
Kõit, kõiki wõid ja päästa ära!

A. Kung'a

raamatukogu

Pärnus.

Nr.

Ärge puutuge.

(Geibeli järel.)

Kui hõõgab süda armastuses,
Dh ärge teda puutuge ;
Kes seda jumaliku jädet
Siin kustutab, ei hästi tee.

Kui ial leida laias ilmas
On vaikne püha paigake,
Siis on see noor ja waga süda,
Kes armastab nii õndjaste.

Dh jätke tall' see unenägu,
See hiilgaw õilme-kewade ;
Ei tea t'e, mis paradiisi
See unenäoga riisute.

Küll murdus mõni tugew süda,
Kui wõeti talt ta armastust.
Ja mõnel hing saan'd kannatades
Täis wiha, pilget, pimedust.

Ja mõnel rind on walus lõhken'd
Ja waljusti ta kifendan'd
End heites ilma-tolmu sisse. —
Ta ingel hinges surma saan'd.

Siis kaebate küll enda pääle —
Ei kahetsuse pisarad
Tee närtsin'd lille õitsma jälle,
Ei ärata surn'd südamed.

Lahkumine.

(A. Meisneri järelse.)

Sa murtud süda, lõhken'd elu
Ja langen'd ingel kahwatu!
Sull' pühendasin armu-ilu,
Mis warjas põues süda truu.
Sind õnnetult ma armastasin,
Sa tormist nikastatud taim,
Su pärast palju kannatasin,
Sa segane ja wäsin'd waim.

Ei suuda su pääl wiha kanda,
Ei halba sõna ütelda,
Ehk küll mu hingel haawu anda
Sa wõisid ilma otjata.
Nüüd lahkume, ma tean seda,
Su eest wõin palwet teha weel. —
Liig hilja, see meil tegi häda,
Üks teist m'e näime eluteel.

Et mina sind ei saanud tunda
Kui tormidest ja puut'mata,
Ei seda saatusele anda
Wõi andeks mitte ial ma.
Kui seisid süütalt, puhtas pinnas
Kui muinas-metsas luule õis. —
Kas ial inimese rinnas
Weel teine kewad' tõusta wõis!

Nüüd aga oli pikne, rahe
Su ilust hinge lõhkunud.
Sest õnne tund nii tuim ja jaha,
Mis meile hilja kingitud.
Kuis hõõgas ka mu armu-päike,
Ta ärat' hilist lillekest,
See oli wiimne kurblik läike
Su wara kadun'd kewadest.

Su silmanäolt ma nägin ära
Kui kõndisid mu kõrwalla,
Su arm oli'd paljas wastusära
Mu otjatumast leegista.
Ei wõinud hääd ma julle teha,
Sind leidsin külma, rõhutud,
Ma nägin, et üht furnukeha
Ma enda najal soendanud.

Jää terweks! ainus olid mulle,
Su päha palun õnnistust.
Oh annaks taewas andeks julle
Nii heldelt sinu eksitust.
Nüüd sinuga, oh walu-rikkust!
Kaob usaldus mu südamest,
Kõik õnn ja lootus tulewikust
Jääb jumalaga igawest'.

Lepitus.

§ul, sõber, oli süüdi palju,
Ma tahtsin kohut mõista sull'.
Su vastu olin väga walju,
Su eksitus ees seisib mul.

Siis mõtlin, kuis ja kannatanud
Siin kurjust, tagatiusamist
Ja ebatruudust tunda saanud
Ja lõhk'wat walu, leinamist.

Raastundmus piisara tõi filma, —
Kas armastust ja tunned ka?
Arm annab kõik, mis jõuab ilma. —
Mis wõin, su hääks saan tegema.

Sügisel.

(Geibeli järel.)

Oh kuis nii ruttu mööda läin'd
On suwi roheline!
Ja 'pole mind weel röömsaks tein'd
Ja ilu ilmumine.
Ma tahtsin alles terwita'
Weel lehekuud, kui langema
Su nägin puudelt lehti.

Mu elu unenäona
On minul mööda läinud,
Ei pääle lapsepõlwe ma
Siin õiget rõõmu näinud.
Siin laulust, lõbust nutrus jääb,
Ja armastus, kui ära lä'äb —
Ei ial enam tule.

Ilm edew, halp ja walelik,
Kuis wõis ta meeldi' mulle?
Pääl hiilgas ilu imelik —
Sapp põhjas petetule.

Ei korda läin'd mu püham püüd,
Ka kadunud mu laulu-hüüd
Kui sügise tuul kõrres.

Nüüd olen ainu-üksi ma
Mu muredega jäänud,
Mu noorus päikse-läigina,
Laul, armastus kõik läinud.
Oh õhtu hämar, õhk on külm,
Kas tuled pea, talve ilm,
Mu hauaküngast katma?

Merekaldal.

Kes elab sääl pool, üle see mere,
Üle see laia, rahuta wälja?
Kas elab õnn sääl
Ja see ainus,
Kes mind mõistab
Ja mina teda?
Kelle mõtted nii kõrged kui taewas,
Kelle tunde nii sügaw kui meri,
Kelle armastus nii palaw kui päike.
Oh mu ainus — ma ootan sind!
Lillekimbu, mida ma noppinud,
Heidan ma laksuwa laenete sülle,
Et wahutaw woog teda su juurde kannaks,
Ta sulle ütleks:
Tule ja wii mind siit.

Elise Ann

Spellail &c.

Memorandum

The following information was obtained from the records of the
 Department of the Interior, Bureau of Land Management, on
 the subject of the land owned by the United States in
 the State of California, and more particularly in the
 County of San Diego, and is hereby published for the
 information of the public.

Juhataja.

Soomituseks.	3
Miks ei peaks ma laulma?	4
Kewade	5
Õhtul	6
Hommikul	7
Suvi	8
Metšas	8
Kõla lauluke	10
Linnaš	11
Maal	11
Üles	12
Kindel meel	13
Enna pälwe.	14
Õhtu-laul	15
Õhtu-kellad	16
Ära mõista kohut!	17
Surnu-aias	18
Suwe-ööl	19
Haige	20
Armastus	21
Minus soow.	22

Ütelge	23
Mälestus	24
Kord hõiskab	25
Kui ma teaks?	26
Ta tuli	27
Dtsata õnnel —	27
Ma jätan sind —	28
Mõrõja	28
Ma mõtlen sinu pääle	29
Armastus.	30
Unenägu	30
Ma matan —	31
Üks korb	31
Su oma süü	32
Ma aiman	32
Doodus ja elu	33
Elu-päike	35
Ei tea	36
Su sinifilmad	37
Selts	37
Õrnemad vietesed	38
Hälli-pühaks.	43
Peiule	44
Sinu mälestus	45
Kui mõtlen	46
Dtkalised viied	47
Ei tea ja	53
Neiule.	54
Süü	55
Ütsinda	56
Ta närtsib nagu lillele	57
Wale	58

Sügise.	60
Pisarad	61
Raks aastat	62
Sul tulgu meelde	63
Batustus	64
Kändaja	65
Jää rahule.	66
Kui teaks	67
Pääliskaudu ja põhjalikult	68
Armum rikkus	69
Õhtu-ehal	71
Mulati neiu	73
Mooriku kurbtus	75
Kasandra	76
Jõulud	81
Õrge puutuge	84
Lahkumine	86
Lepitus	88
Sügisel	89
Merekaldal	91

3.05

Hind 20 kop.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

1 0100 00093051 7